

Azóta, hogy a földművelésügyi minisztérium kebeléből először kivált, közel másfél évtizedet töltött, mint érdek-képviseleti vezető és országgyűlési képviselő a magyar mezőgazdaság, a magyar föld szolgálatában.

Allamtitkársága ideje alatt sokszor adta tanujelét annak a meleg és megértő szeretetnek és hozzáértésnek, amivel az erdőgazdaság ügyei iránt egész közpályája alatt viseltetett.

Egyesületünk bizalommal és reménykedve tekint új munkaterületen való működése elé is.

Amikor egyrésztől hálával és tisztelettel búcsúzunk a távozó minisztertől, azt kívánva Neki, hogy most, amikor minden erejét a miniszterelnökségi ügyek intézésére tudja fordítani és mentesül a másik súlyos tárca igen jelentős gondjaitól, a magyarok Istene segítse meg nemzeti és keresztény gondolattól áthatott terveinek megvalósításában, egyúttal örömmel üdvözljük régi ismerősünket, az új minisztert, s arra kérjük, hogy most, amikor a rendelkezés joga véglegesen a kezébe került, maradjon meg ugyanannak a megértő, támogató jóakarónak, amilyennek eddigi közpályája alatt megismertük.

Krónika

Széljegyzetek egy levél margójára.

Szószerint ideiktatjuk a főszerkesztő címére érkezett levelet:

„Az új műszóval élve, hírverés indult meg azzal a céllal, lépünk be minél számosabban a Mérnök Egyletbe. Megfelelő számú jelentkező esetén megalakítható lesz annak erdőmérnöki osztálya. A közgyűlésen látható örömmel fogadta ezt a felhívást mindenki s remélhető ennek mielőbbi valóra válása.

Ezzel szemben még erősebb hírverés indult meg a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesülete részéről. Állandóan küldik tiszteletpéldányként a Gazdatisztek Lapját a belépési felhívásokkal együtt, melynek utolsó példányát mellékelem is.

Határozottan merem állítani, a *magánalkalmazásban* álló kartársak nem tudják, mit tegyenek ebben a kérdésben, nem tud-

ják, mihez tartásák magukat. Hiányzik a határozott útmutatás, kellő felvilágosítás.

Két törvény rendelkezése alá is tartozunk, a mérnöki kamaraihoz és gazdatisztihez. Előbbi szerint mérnökök, utóbbi szerint gazdatisztok vagyunk. Szóval amolyan se fiú, se leány. Így mi, érdekelték tudjuk legkevésbé, voltaképen mik is vagyunk. Ez egyúttal *jogi* szempontból is érdekel bennünket, mert a vége az lesz, hogy két szék között a pad alá esünk.

Magam részéről kétségeim nincsenek, karunkat a mérnökség egyeteméhez tartozónak vallottam mindenkor, s fogom vallani. Ezt bővebben magyarázni szükségtelennek tartom. A gazdatiszti törvény se érdekel, mert szerződéseim már szolgálatom kezdetétől többet nyújt, mint az említett törvény. De rendkívül sokan vannak a kartársak között, kik nem tudják, mitévők legyenek. Hová lépjenek be? Hol találják meg egyéni életérdekeik védelmét, a Mérnöki vagy Gazdatiszti Egyletben? Ma már minden foglalkozási ág szervezkedik, csak az erdőmérnökök nem. Az a tény, hogy a gazdatiszti egyesület kizárólag tagjainak létkérdésével foglalkozik, az verekedte ki a nyugdíjtörvényt is. Nem mondhatjuk el ezt az Erdészeti Egyesületről, amely elsősorban, mindannyiunk legőszintébb elismerésére méltóan, az egyetemes, országos vonatkozású kérdésekkel foglalkozik eredménydúsan, másodsorban a birtokosok ügyeivel, de vajmi kevés jut a harmadik körnek, az erdőmérnököknek és ezek között a legjobban ráutaltaknak, a magánalkalmazásban állóknak. Ennek tulajdonítom elsősorban, hogy az egyesületünket mind többen és többen hagyják el — ha nem is mondják — azzal: semmi értelme tagságunknak, velünk nem törődnek. Fáj ezt hallanom, mindig azt a felfogást vallottam, legyen egy egyesület, a vidékiek fiókjai legyenek az anyaegyesületnek, a Mérnöki Egylet mintájára. Igaz, az sem érdekképviselő, de van a mérnökségnek közel 10 vagy még több ezt a célt szolgáló egyesülete, csak nekünk nincs. Mondhatom mindezt nyugodt lelkiismerettel, immár 18 esztendeje kivétel nélkül résztvettem az egyesület összes közgyűlésein, mint csendes, elfogulatlan szemlélő, eléggé ismerem kartársaink fel fogását.

Tudom azt is, elsősorban mi is hibásak vagyunk. Fő oka ennek szétszóródottságunk és mentalitásunk. Nem tátjuk ki szánkat, szerényen, csendesen végezzük munkánkat, remélve, várza az elismerést, s karunknak képzettségünkért való megbecsülését.

Tenni kell valamit, most, az utolsó órában, amikor választanunk kell, melyik útra lépünk. Ezért fordulok Hozzád, kedves Zoltán Bátyám, légy olyan jó s mint ezen ügyek legjobb ismerője, tájékoztass bennünket, akár lapunk legközelebbi számában, akár külön-külön álláspontodról, amit mindannyian magunkévá teszünk.

de tisztán kell lássunk ebben az életbevágó kérdésben, s tudjuk, mihez is tartunk magunkat.

Előre is köszönetet mondva sok-sok hallgató kartárs nevében, maradok őszintén nagyrabecsülő, készséges tisztelőd:

Valahogy örvendünk neki, hogy ez a levél módot ad ennek a kérdésnek a feszegetésére is.

Magunk is hallottunk ezekről a suttogásokról, de írásbeli bizonyíték nélkül nem akartunk rájuk kitérni.

Maguknak a suttogásoknak az eredetét elsősorban arra vezethetjük vissza, amire az előző lapszámunk krónikájában már utaltunk, hogy bizony *igen sok kartársunk teszi félre olvasatlanul a címére érkező egyetlen szaklapot.*

Mert ha ezt nem tenné és néha érdekelnék az egyesületi közlemények is, akkor láthatta volna, hogy az *igazgatóválasztmány* ezekkel a kérdésekkel *nem egyszer foglalkozott* már s annak birtokos-tagjai is éppen olyan szerető jóindulattal és megértéssel karolták fel a magánerdőtisztikar helyzetét, illetőleg annak rendezését, mint az abban egyáltalán nem érdekelt kartársak is.

Mivel azonban most már a kérdés ebben a formájában vetődött fel, itt kívánjuk egy kicsit tájékoztatni vidéki kollegáinkat arról, hogyan látjuk a helyzetet mi.

Alig van szolgálati ágazat, amelyik olyan sokoldalú ismereteket kívánna, mint éppen az erdőmérnöké.

Legutolsó lapszámunkban, amikor a szakképzettségről beszéltünk, rámutattunk azokra az igényekre, amiket a gyakorlati élet, különösen a magánuradalom szolgálatában álló erdőtiszttel szemben, támaszt.

Vegyük most még ehhez figyelembe azt, hogy kevesen vagyunk s ez a kevés is nem nagyobb gócpontokban tömörülve él, hanem szétszórtan az ország legkülönbözőbb vidékein, a túlnyomó rész magánosan.

Az érintkezés nehéz, a terület kicsi s így a képviselő hivatása a központban élőkre maradna még akkor is, ha az élénk érdeklődés és a munkakészség a kívülvilágban megvolna.

Pedig ez a túlnyomóan nagy részből a legteljesebb mértékben hiányzik.

Mi a kérdést mindig háromféle szempontból mérlegettük.

Az első az egész erdőgazdaság szempontja, a másik az erdőmérnöki kar helyzete és erkölcsi súlya a többi értelmiségi pályák között és a harmadik, a kar szétszórt képviselőinek egyéni és anyagi érdeke.

Ami az erdőgazdaság sorsát illeti, ez az erdőmérnöki kar sorsától elválaszthatatlan.

Ha ki tudjuk emelni az ismeretlenség, a meg nem becsülés homályából magát az erdőgazdaságot, akkor indulhatunk tovább azon az úton, hogy megbecsülést szerezzünk annak az erdőmérnöki karnak, amelyik a gazdasági ág igazgatását, külső ügyvitelét ellátni hivatott.

A gazdasági ág súlyát, tekintélyét, fontosságát az szabja meg, milyen szerepet visz a nemzet életében, milyen szerepet visz az egyesek, különösen a tulajdonos életében és mennyire megy át ez a szerep a köztudatba.

Az erdőgazdaságnak a nemzet életében játszott szerepéről ma a felfogás jelentékenyen más, mint egy-két évtizeddel ezelőtt.

Azok az óriási összegek, amiket behozott fáért évről-évre kifizetünk, azok a kisebb-nagyobb nehézségek, amelyek a szükségletek ellátásánál felmerültek, ma már mindennél ékesszólóbban bizonyítják az erdőgazdaságnak a nemzet életében betöltött fontos szerepét.

A tulajdonos szempontjából talán elég lesz az utolsó évek mezőgazdasági válságára utalnunk.

Boldog volt és számottevő gond nélkül élt az a birtokos, akinek birtoka 30—40% erejéig karbantartott, jól és szakértelemmel kezelt erdő volt.

Hogy mennyire ment át ez a köztudatba? Ebben talán éppen az egyesületnek van oroszlánrésze.

Emlékiratok, cikkek, előadások, külkereskedelmi tárgyalásokba való bekapcsolódás, küzdelem a fogyasztó ipari ágazatokkal, vasúti díjszabási, adózási és vámkérdések, szóval a gazdasági élet minden megmozdulása terén, de a törvényalkotás terén is felvette az egyesület a harcát azért,

hogy az erdőgazdaság helyzetét, jövedelmezési lehetőségeit és jövedelmezőségének szintjét emelje.

Mert meggyőződésünk volt az a tudat, hogy csak akkor lesz az erdőnek értéke s az erdőtisztikarnak becsülete, illetőleg megbecsülése, ha az erdő a birtokosnak megfelelő és biztos jövedelmet nyújt.

Mi úgy érezzük, hogy ezt az alapfeltételt sikerült elérni és, hogy már ezen a réven is az egyesület a magánerdőtisztikar érdekeinek védelméhez jelentős mértékben járult hozzá.

De talán nem lehet teljesen lekicsinyelni azt az eredményt sem, hogy az új törvény most már az erdőgazdaságokat a szakszerű irányításra és kezelésre parancsolólag kötelezi.

Úgy látjuk tehát, hogy az elhelyezkedés lehetősége és biztonsága szempontjából is tett az egyesület valamit.

Ide tehát már bekapcsolódott a harmadik kérdés is, az erdőtisztikar anyagi érdeke.

De térjünk vissza előbb a második pontra: az erdőmérnöki kar helyzetének és erkölcsi súlyának biztosítására az értelmiségi foglalkozások között.

Éppen a csekély létszám s az egyének szétszórt elhelyezkedése tette szükségessé azt, hogy ebből a szempontból az erdőmérnöki kar bekapcsolódjék az egyetemes magyar mérnökség minden mozgalmába.

Ehhez az egyetemes mérnöki karhoz fűzi az erdőmérnököt nemcsak a kiképzésében és mindennapos foglalkozásában rejlő igen sok műszaki elem, de az a körülmény is, hogy termelvényeinek számottevő részével a legkülönbözőbb műszaki ágazatokat kell kiszolgálnia.

Nemzeti szempontból, de saját jól felfogott érdekében is és különösen az egész erdőgazdaság érdekében azon kell lennie, hogy ezeknek a különböző műszaki ágazatoknak az igényeit, munkalehetőségeit, minél jobban megismerje.

Enélkül nem tud termelésével a felmerülő igényekhez alkalmazkodni, enélkül nem tudja betölteni azt a hivatást, amelyik a nemzet gazdasági életében reá vár.

Részt kell tehát vennie a magyar mérnökség tudomá-

nyos életnyilvánulásaiban is, a Magyar Mérnök- és Építész Egyletben.

De részt kell vennie a kari érdekek védelmét célzó kamarai, valamint a nemzeti szövetségnek az országos érdekeket szolgáló megmozdulásaiban is.

A harmadik kérdés az erdőtisztai kar boldogulásának és anyagi helyzetének a kérdése.

Itt rá kell mutatnunk arra, hogy az erdőmérnöki kar az alkalmazás szempontjából talán még jobban széttagozódik, mint bármely más ágazat.

Ennek a kérdésnek az elbírálásánál, a különleges esetektől eltekintve, kikapcsoltuk legelőször az államszolgálatban álló erdőtisztai kart, mert ennek az általános ellátási kérdései a többi állami ágazatokétól el nem választhatók.

Kétségtelen, hogy a szolgálati pragmatika hiánya ennél az ágazatnál is épp úgy érezteti káros befolyását, mint a többi állami ágazatoknál.

Ennek a nagyon általános vonatkozású kérdésnek a megoldása azonban olyan nehéz, hogy az állami alkalmazottak összességének és a kormányszatnak az együttes akarata sem tudta eddig a kérdést megfelelően dűlőre juttatni.

Ahol azonban arról volt szó, hogy az államerdészetnél alkalmazott kartársak különleges érdekei szenvedtek sérelmet, az egyesület soha nem mulasztotta el felemelni kérő és tiltakozó szavát.

S ezekben a határozatokban egységesen nyilvánult meg a birtokos és erdőmérnök tagok akarata.

Az állami szolgálaton kívül álló kartársakat két csoportra kell ismét osztanunk.

Az egyik, a nagyobb rész, magánuradalmak szolgálatában, mint az erdőbirtokok kezelői, érvényesíti a maga szaktudását s ide kötötte le a maga életlehetőségeit is.

A néhány évvel ezelőtt a minisztérium által kiadott státus adataiból kivehetőleg mintegy 266 ilyen állás van az országban.

Azért mondunk állást, mert vannak ugyan olyanok, akik két helyen is szerepelnek, mint az állás betöltői, a ma-

gunk részéről azonban az állások abszolút számát kívántuk a számítások alapjául venni.

Nézzük már most, hogyan állanak ezek a szolgálati, nyugdíj és egyéb jogviszony szabályozása tekintetében.

Egy állást maga a birtokos tölt be.

25 állást nyugdíjas állami kartársak látnak el, 23 állás pedig törvényhatóságok, vagy egyéb olyan közületnél van, ahol a szolgálati és nyugdíjviszonyok az államéval azonosak.

Ezt a 49 tételt tehát le kell kapcsolnunk.

A megmaradó 217-ből 143 állás van olyan egyházi vagy hitbizományi, esetleg egyéb birtokokon, ahol az egyesület biztos tudomása szerint szolgálati és nyugdíjszabályzat vagy nyugdíjintézmény van.

Sőt ezek túlnyomó részének már megvan a nyugdíjra igényt biztosító szolgálati ideje. Ezeket pedig a kérdés nem érdekli.

74 olyan állás van tehát, és pedig nagyobbára egyenként szétszórót állások, ahol nincs tudomásunk arról, hogy szabályozza-e szerződés vagy uradalmi nyugdíjszabályzat ezt a kérdést.

Maga az enemű állások összes száma is olyan kicsi, hogy az itt alkalmazott magánerdőtisztikar egymagában a szolgálati szabályok vagy nyugdíjszabályoknak törvény útján való rendezésére nem is számíthatott.

Ezenfelül, amint láttuk, az alkalmazottak jó részére vonatkozólag bár magánjellegű, de teljes jogerejű ilyen szabályozás volt.

Ezeket sem kötötte semmi különleges érdek ahhoz, hogy ennek a jogviszonynak a törvény keretén belül leendő szabályozását sürgessék vagy szorgalmazzák.

A többiek részéről ha hangzott is el itt-ott panasz, mihelyst a megmozdulásról, a munkáról, vagy az esetleg felmerülő apróbb kiadások fedezéséről volt szó, semmire sem lehetett számítani.

Már maga a csekély létszám az egyesület kötelességévé tette azt, hogy keressen egy olyan ágazatot, amelyiknek nagyobb számú és lehetőleg azonos körülmények között

lévő tagjaiéval együttesen lehet ezeket a kérdéseket szabályozni és megoldani.

Egyetlen egy karról, a gazdatiszti karról lehetett szólni a csatlakozásnál.

Indokolta ezt elsősorban a szolgálat természetének és módjának igen sok hasonlósága.

Másodsorban az, hogy ugyanazzal a birtokos osztállyal áll mind a két ágazat munkaviszonyban.

Harmadsorban pedig az eddigi bírói eljárás is, amelyik minden olyan peres esetben, ahol az erdőtiszt jogviszonyát nem szabályozta külön szerződés, a gazdatiszti törvény alapján helyezkedett.

Az egyesület éppen ezért állandó összeköttetést tartott fenn ebben a kérdésben az OMGE-vel és a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületével.

4—5 évvel ezelőtt a szolgálat alapját alkotó gazdatiszti törvény módosítása is szóba került.

Egyesületünk igazgató-választmánya az OMGE tárgyalásaival kapcsolatosan részletesen foglalkozott ezzel a kérdéssel s a különleges erdőtiszti érdekek védelme érdekében megtett minden lehetőt.

A mezőgazdaságnál bekövetkezett súlyos pangás azonban lehetetlenné tette a törvény tárgyalását, mert minden az alkalmazottak érdekét célzó szociális javítás megakadt volna az ebben az időben tényleg a legsúlyosabb anyagi gondokkal küzdő birtokosok teljesen érthető ellenkezésén.

Nem aludt el azonban a nyugdíjkérdés rendezése.

Ebből a szempontból egyesületünk állandó érintkezést tartott fenn úgy a gazdatisztek szakegyesületével, mint az illetékes miniszteriummal is.

A törvénytervezet előzetes tárgyalásaiból egyesületünk bőségesen kivette a részét, sőt maga a gazdatisztek egyesületének hivatalos lapja is elismerte, hogy ezeknél a tárgyalásoknál egyesületünk képviselője igen sokszor és igen erélyesen szállt síkra a biztosítottak érdekében.

Mind a tárgyalások eredményéről, mind magáról a törvényről is részletesen tájékoztattuk a lapban azokat, akik a lapot el is szokták olvasni.

Ezen túl, sajnos, nem mehetünk.

De a nem állami szolgálatban álló kartársaknak van még egy jelentős, a 100 embert meghaladó csoportja, amelyik részint mint magánmérnök, részint pedig egyéb alkalmazásban, túlnyomórészt műszaki munkákkal keresi meg a maga kenyerét.

Mivel ezeknek az érdekei és az ilyen munka lehetővé tétele csak a magyar mérnökök összességének a keretén belül oldhatók meg, egyesületünk, illetőleg annak az alkalmazottai és néhány budapesti kartársunk ezekből a mozgalmakból is bőségesen kivették a maguk részét.

Ma nyugodt lélekkel elmondhatjuk, hogy a kar megbecsülés, elismerés dolgában nem áll hátrább a többi műszaki ágazatoknál, de ez az eredmény jórészt annak az odaadó, munkát, időt és sokszor anyagi áldozatot sem kímélő fáradozásnak az eredménye, amit nem a panaszkodó kollégák, hanem néhány áldozatkész ember fejtett és fejt ki ma is itt a központban.

Ennyit a panaszokról. És most vegyük elő a kérdést, hogy hová csatlakozzunk.

Megint el kell különítenünk a három szempontot: az erdőgazdaság, az erdőmérnöki kar és a magánuradalmi szolgálatban álló vagy magánmérnöki pályán működő kollégák érdekeit.

Ne áltassuk magunkat azzal, hogy a három szempont közül csak egy is volna olyan, amelyikkel szemben nem volna minden erdőmérnöknek kötelezettsége.

Aki józanul gondolkozik, annak be kell látnia azt, hogy csak fejlődő, életképes, fontos szerepet betöltő gazdasági ág képviselői boldogulhatnak, súlyt és tekintélyt az összességnek csak az együttes munka biztosíthat és csak ha ez a kettő megvan, akkor lehet eredménnyel küzdeni a kar anyagi érdekeinek a biztosítása érdekében.

Magának az erdőgazdaságnak egész sereg, teljesen különálló, egész különleges érdeke van, hiszen a mi szakmánk tulajdonképpen a műszaki és mezőgazdasági foglalkozásnak bizonyos mértékű keveréke.

Kell tehát egy külön egyesület, amelyik ezekkel a teljesen különleges kérdésekkel foglalkozik, azoknak minden apró részletét ismeri, szükség esetén feltárja és a különleges érdekeket minden más érdekeltséggel szemben képviseli.

Ez az Országos Erdészeti Egyesület.

Be kell kapcsolódnunk az erdőmérnököknek azokba a mérnöki szervezetekbe, amelyek az egész magyar műszaki karnak az érvényesülését, a műszaki tudás fejlesztését és ennek a nemzet szolgálatába való állítását tűzték ki a maguk céljául.

Ezek pedig a Mérnöki Kamara és a Magyar Mérnök és Építész-Egylet, valamint a Magyar Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetsége.

Végül be kell kapcsolódnunk a különböző szolgálati ágaknál szétszórt kollegáknak azokba a tömörülésekbe, amelyek tömörülések az illető szolgálati ág különleges gazdasági érdekeit hivatottak képviselni.

És itt a bekapcsolódás már nem egységes.

Az államerdészeti szolgálatban állóknak az állami tisztviselők megfelelő egyesülésén belül, a magánmérnököknek a Mérnöki Kamara keretein belül tervezett magánmérnöki nyugdíjintézet kebelében, az uradalmaknál alkalmazott erdőmérnöki karnak pedig a gazdatisztekkel együtt a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületében kell a saját egyéni érdekeiket védeni.

Elismerem, hogy ez a több felé való bekapcsolódás az anyagiakban is áldozatot s arra, aki a hivatást jól fogja fel, számottevő munkát is jelent.

Áldozat és munka nélkül azonban eredmény nincs.

Az olyan szak, amelynek tagjai az együttes, a közös érdekekért áldozatra és munkára nem hajlandók, hanem mindenütt és mindenhol csak a kifogásokat keresik, súlyhoz, tekintélyhez jutni, eredményeket elérni nem fog soha!

És ezekután bizonyára föl méltóztatnak vetni a kérdést, hogy mit fog csinálni ezekben a dolgokban az Országos Erdészeti Egyesület?

Ugyanazt, amit eddig.

Iparkodni fog minden vonalon mindegyik külön csoport külön érdekeit, de egyúttal az egész, az összesség és az erdőgazdaság érdekeit is védeni és képviselni.

Ne méltóztassék azonban elfelejteni azt, hogy ebben az esetben ugyanaz az egy-két ember fog szerepelni akkor is, amikor az állami, akkor is, amikor a szabadpályán lévő és akkor is, amikor a magánszolgálatban alkalmazott erdő-tisztokról, erdőmérnökökről lesz szó.

Mivel pedig a különböző ágazatoknak a kérdései sokszor kerülnek ugyanaz elé az illetékes hatóság elé, a végén ezzel az egy-két emberrel szemben vetődnek föl a következő kérdések:

Hát kik vagytok ti?

Tulajdonképen melyik csoporthoz tartoztok?

Hogy juttok olyan csoportoknak az érdekképviseléséhez, amelyeknek magatok nem vagytok tagjai?

Hol vannak azok, akiknek az érdekeit képviselitek?

Hát ezek azok a kérdések, amelyikekre érdemleges választ nem mi adhatunk, de azok az urak, akik maguk is közvetlenül tényleg érdekeltek.

Tessék mutatkozni, keresni a személyes érintkezést, keresni az alkalmat arra, hogy a kívánságokat és sérelmeket a legkülönbözőbb, sokszor egyéni megvilágításban feltárják.

Mert ez lesz a legsúlyosabb bizonyíték amellet, hogy azok a panaszok, amelyeket állandóan csak egy-két ember hangoztatott, az összességnek a panaszai s az ő kívánságaik az összességnek az óhajai.

Ismételten hangsúlyozzuk, jól tudjuk, hogy ez áldozatot és munkát jelent.

Áldozat és munka nélkül azonban vajmi ritkán terem eredmény.

Nézzük most a jogi helyzetet.

Éppen az erdőmérnökök sok helyen és sok irányban való alkalmazása vonja maga után azt, hogy a jogi helyzetük nem egyforma.

Az alkalmazott jogi helyzetét elsősorban nem a képesítés, hanem az alkalmazás minősége szabja meg.

Akár állami, akár magánalkalmazásban, kereskedelmi, vagy ipari vállalkozásnál, gazdaságnál, vagy egyebütt talál is alkalmazást, a mérnöki minőség csak egyik részlet a jogviszony elbírálásánál, a döntő tényező ellenben *a szolgálat minősége*.

Amint az állami szolgálatban nem lehet elkülöníteni a vele való elbánást a többi főiskolai végzettségűekkel szemben érvényesülő jogszabályoktól, épp úgy meg lesz ez mindig a magánalkalmazásban is.

Kétségtelen tehát ebből is, hogy a saját egyéni érdekeinek a védelmét csak azok között kell elsősorban keresnie, s az ezért folytatandó harcot azokkal együtt kell megvívnia, akiknek az alkalmazása lényegében az övével azonos.

Teljes mértékben megmarad azonban az a saját jól felfogott érdekében álló kötelezettsége, hogy a kari és szakérdekek védelmébe is bekapcsolódjék, mert végeredményben az ezeknek kijáró általános megbecsülés és elismerés, vagy visszaszorítás és félreismerés ő rá is megfelelő mértékben fényt, vagy árnyékot vet.

Azt hiszem, ezzel a vita minden részletét tisztáztuk.

Még így is felmerül azonban két kérdés.

Éspedig az, hogy a mindenütt kisebbségben lévő erdőmérnöki kar hogyan tudja majd ezeknek az egyesüléseknek a keretén belül a maga különleges érdekeinek érvényesülését biztosítani és hogy miért kell akkor még az Országos Erdészeti Egyesületben is benn lennie.

A Kamarában maga a törvény biztosítja a számszerűen arányos részvételt, a Kamara vezető testületében, az igazgató-választmányban és mindenkor megfelelő képviselletet biztosított az összesség a karnak a mérnöki autonómia legfelsőbb testületében, a Mérnöki Tanácsban is.

Úgy itt, mint a Magyar Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetségében ma is megvan a külön erdőmérnöki szakosztály és a legnyugodtabb lélekkel állíthatjuk azt, hogy a többi szakosztályok keretébe tartozó mérnök-kartársak mindenkor a legszívesebb készséggel bocsátották az ezrekre menő tömeg egyesülésének súlyát az erdőmérnöki kar különleges kérdéseinek támogatására rendelkezésünkre.

A Magyar Mérnökök és Építészek Nemzeti Szövetsége és a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesülete már eredetileg is készséggel felajánlották a külön erdőmérnöki szakosztály megalakítását már csak azért is, hogy az erdőmérnöki kar, illetőleg erdőtisztai kar, mint tömör egység nyilváníthassa a maga állásfoglalását ezeknek az egyesüléseknek a keretén belül is.

Azért írtunk külön erdőtiszteket, mert a nyugdíjkérdés tekintetében az érdekek teljesen azonosak az erdőmérnököknél és azoknál az erdőtiszteknél is, akik ma a törvény átmeneti intézkedéseinek megfelelően — erdőmérnöki képesítés nélkül — jogosan és törvényszerűen látnak el erdőtisztai szolgálatot.

Sőt kifejezetten hangsúlyoznunk kell egy körülményt.

Az erdőmérnöki karnak, mint a szétszórtan élő, ma sem eléggé ismert kisebbségnek legelszörendű saját érdeke az, hogy mindazokban a kérdésekben, amelyek őt magát, vagy a neki kenyeret adó gazdasági ágat érintik, olyan testületeket nyerhessen meg maga mellé, amelyek a tagok tömegének súlyánál fogva is hatékonyabban tudnak fellépni.

Az ilyen támogatás azonban mindig csak kölcsönös lehet.

Becsületes készséggel kell tehát felajánlanunk a magunk képességét és munkásságát nemcsak a közös, de a másik ágazatok különleges érdekeinek a támogatásánál is.

Részt kell tehát vennünk a munkában és küzdelmekben akkor is, amikor nem a mi közvetlen érdekünkről, hanem akármelyik testvérszakma érdekeiről van szó.

Ezért kell a Mérnök Egyletben, a Kamarában, a Szövetségben lehetőleg minden erdőmérnöknek benn lennie, s ezenkívül megkeresnie azt a különleges egyesülést, amelyikben a munkakörének megfelelő anyagi védelmét külön is megtalálja.

Mert ezekre az utolsókra nézve sem lesz közömbös, ha a bennük tömörült kisebb erdőmérnöki csoport érdekeinek védelménél az együtt-élő és együtt-érző egész magyar mérnökséget maguk mellett fogják találni, amint maguk mellett találhatták ezideig is minden alkalommal, amikor az

erdőmérnöki kar a maga csekély számú aktív képviselői révén hozzájuk fordult.

És most hátra van még a tulajdonképpeni anyaegyesület, az Országos Erdészeti Egyesület.

Az egyetlen olyan testület, amelyikben az erdőgazdaság összes érdekeltjei: birtokosok, alkalmazottak, az állami felügyelet képviselői *egyforma joggal, függetlenül és szabadon* tárgyalhatják meg mindazokat a kérdéseket, amelyek a magyar erdőgazdaságnak mindnyájunk szívében fekvő és az ország jövőjétől, a magyarság sorsától el nem választható fejlődését és boldogulását érintik.

Az a szakember, aki az ezirányú kötelezettséget nem érzi, aki ezért a célért dolgozni, esetleg áldozatot hozni nem hajlandó, — nyíltan meg kell mondanunk, — *nem áll a hivatása magaslatán!*

Örömmel állapíthatjuk azonban meg azt, hogy a legidősebb, a nyugdíjas generációban, akiknek már várnivalójuk nincs, akik nem a maguk jövőjéért küzdenek, a hajlandóság, a munkakészség, a ragaszkodás az Egyesülethez ma is szinte hihetetlen mértékben megvan.

S ugyancsak örömmel állapíthatjuk meg azt is, hogy a legnagyobb nehézségekkel küzdő, legfiatalabb nemzedék túlnyomóan nagy része lemondás és nélkülözések árán is, akármilyen filléres, apró részletekben, de meghozza a maga anyagi áldozatait is az Egyesületért és azért, hogy az egyetlen szaklaphoz hozzájuthasson.

A ma vezető és cselekvő munkában élő kartársak érdeklődése és áldozatkészsége — úgy véljük — mindenki előtt természetesnek, magától értetődőnek tűnik fel.

Ezért bízunk mi az erdőgazdaság, a kar és az Egyesület jövőjében.

2. A magyar termelés védelme.

Februári lapszámunkban is szóvátettük már ezt, a statisztikával és a bejelentésekkel kapcsolatban.

Azóta miniszterközi bizottság tárgyalta le az Országos Fagazdasági Tanácsnak a fabehozatalra vonatkozó javaslatát, s elmondhatjuk azt, hogy nemcsak a minisztériu-

mok közegei, de az ipar és kereskedelem képviselte részéről is tökéletes megértéssel találkozunk.

A megállapodások jórésze azonban természetszerűleg nem lehetett végleges.

Nem lehetett azért, mert míg a fogyasztás ez alkalommal már meglehetősen határozott keretekben szabta meg a maga igényeit és ezeket az utolsó év behozatali statisztikájával is alá tudta támasztani, addig a termelés ezúttal is csak nagyon hozzávetőleges tájékoztató adatokra tudott támaszkodni.

Mindazokban a választékokban azonban, amelyekből számottevő magyar termelés remélhető, sikerült olyan formában megállapodni, hogy az ipar és fogyasztás által jogosan igényeltnek mutatkozó mennyiségnek csak egy hányadára adja ki a minisztérium egyelőre a behozatali engedélyt, sőt egyes választékoknál ezt is bizonyos mennyiségű magyar anyag előzetes felvásárlásához köti.

A többire vonatkozólag az engedélyeket akkor adják ki, ha a belföldi kereskedelem és az ipar a belföldi termelést tényleg felvásárolják.

Készséggel állapítjuk meg itt is, hogy úgy az ipari, mint a kereskedelmi érdekeltek ezt a felvásárlási kötelezettséget, minden ellenvetés és kifogás nélkül, vállalták.

Nem őrajtuk és nem a kormányzaton múlik tehát a közeljövőben az, ha a magyar termelvények vásárló nélkül maradnak, hanem tisztán a termelőn.

Egyesületünk készséggel vállalta és vállalja a kötelezettséget, hogy minden egyes értékesítetlenül maradt készletet az illetékes minisztereknél bejelent és szükség esetén kérni fogja, hogy az ipart, vagy kereskedelmet előbb részletezett felvásárlási kötelezettségének teljesítésére rászorítsák.

Erre azonban csak akkor lehet eredménnyel kilátás, ha meg tudjuk jelölni részletesen azt, hogy hol, kinél, milyen és mennyi olyan termék vár vásárlóra, amelyikből bizonyos mennyiséget behozatal útján is szoktunk fedezni.

Arra kérjük tehát ezúton ismét olvasóinkat, hogy az ilyen eladatlan készleteket a minőség és mennyiség meg-

jelölésével közölgék Egyesületünkkel, hogy ezeket a bejelentéseket az illetékes helyekre továbbítani tudjuk és el tudjunk járni abban az irányban, hogy ilyeneknek a behozatalát addig, *amíg a magyar készlet elfogadható áron vásárlókra nem talált*, ne engedélyezzék.

Itt emlékezünk meg egyúttal arról is, hogy a magyar tűzifára vonatkozó kedvezményes díjszabást a kormányzat egyelőre ez év december hó 31-ig meghosszabbította, amire egyébként már legutolsó lapszámunkban kitértünk.

Változás az új díjszabásban, vagy annak alkalmazása tekintetében nincs, s ezt az alkalmat csupán arra kívántuk felhasználni, hogy a nyújtott kedvezményért ezen a helyen is tolmácsoljuk a magyar termelés köszönetét a kereskedelemügyi és földművelésügyi minisztériumok, valamint a M. Kir. Államvasutak mindama tényezőivel szemben, akiknek a meghosszabbítás megadásában részük volt.

3. Az erdőgazdasági alkalmazottak vámörlési jogosultsága.

Még az 1935. év folyamán felmerült néhány uradalom részéről a panasz, hogy erdészeti személyzet részére természetben kiadott gabonailletmény őrlésénél az egyes forgalmiadóhivatalok nem akarják elismerni az alkalmazottak vámörlési jogosultságát, s így őket lisztforgalmi adóváltsággal terhelik.

Egyesületünk a kérdésben eljárta a m. kir. pénzügyminiszter úrnál és nemcsak az egyes felhozott esetekben sikerült az alkalmazottakat a lisztforgalmi adóváltság megfizetése alól mentesíteni, de az 1937. évi 1500. számú pénzügyminiszteri rendelet 4. §. 11. bekezdés 2. pontja értelmében az erdőgazdaságot ugyanúgy kell elbírálni, mint a mezőgazdaságot.

Ezek szerint tehát az erdőtiszt, vagy erdőőri személyzet illetménygabonája az őrlés alkalmával lisztforgalmi adóval nem terhelhető.

B. Z.

Chronik. Von Z. Biró.

Der Forstingenieur ist durch die Vielseitigkeit seines Berufes und teilweise zufolge seiner sozialen Stellung dazu gezwungen, ausser dem Vereinsleben seines engeren Faches auch an der

Arbeit jener Interessenvertretungen teilzunehmen, die für rein technische oder körperschaftliche Ziele kämpfen. — Das Ansehen eines Standes hängt in erster Linie von der Wichtigkeit seines Arbeitsfeldes ab. Der Wald ist einer der schwerwiegendsten Bausteine des Volksgutes, für die seine Betreuer überall und rückhaltlos einzutreten haben. Aus den technischen Vereinigungen darf der Forstingenieur nicht fehlen, weil er dort den technischen Charakter seines Standes und viele wichtige Einzelfragen seiner Arbeit zu verteidigen hat. Die im Privatdienst stehenden müssen sich auch dem Verband der Wirtschaftsbeamten anschließen, da sie bei diesem die Wahrung ihrer sozialen Interessen finden. Der Landesforstverein bedeutet aber auch weiterhin und im erhöhtem Masse die Möglichkeit fachlicher Zusammenarbeit und gemeinsamer Kraftentfaltung.

*

Chronique, par Z. Biró.

L'ingénieur forestier exerce une activité si variée et sa position lui impose quelquefois des devoirs tels qu'il ne lui suffit pas d'appartenir à une association de sa spécialité, mais il lui faut encore prendre part aux travaux de groupements techniques et, en sa qualité de fonctionnaire privé, entrer dans la société des employés d'exploitation agricole.

*

Editorials. By Z. Biró.

The forestengineer is obliged — in consequence of the many-sidedness of his labour and, in some cases, owing to his social position — to take part not only in the society life of his more intimate profession but even in the work of the especially technical associations and, when he is engaged on private estates, in that of the agricultural employees.

Összefoglalás.

Irta: Ajtay Viktor.

A mult évi füzetekben ismertetett képlettem és hozadékszabályozási módszerem körül támadt vitát szeretném visszaterelni abba a mederbe, melyből, szándékom ellenére, kilépett.

Gyakorlati vonatkozással és céllal bocsájtottam a szaknyilvánosság elé dolgozatomat, mégis terjedelmes elméleti vita tárgyává lett.